

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a douăzeci și noua după Rusalii (a celor 10 leproși)

**Astăzi, 17 ianuarie:
Sf. Cuv. Antonie cel Mare**

Văzându-te vrăjmașul pe tine, de Dumnezeu purtătorule, la înălțime ridicat, se ispitea a te împiedica de la toate faptele bune; însă după puțin, s-a rușinat de sporirea ta prin care, nevoindu-te cu trupul și înălțându-te cu sufletul, strigai lui Dumnezeu: Aliluia!
Puterea Celui preainalt tare te-a făcut în toate, Antonie fericite, că, văzând pornirea vrăjmașilor cea neputincioasă venind asupra ta, neclintit ai rămas și, cu darul înconjurat fiind de toate părțile, strigai lui Dumnezeu: Aliluia!

Din Acatistul Sfântului Cuvios Antonie cel Mare

**Evanghelia Duminicii a 29-a după Rusalii
(a celor 10 leproși)
Luca 17, 12-19**

În vremea aceea, intrând Iisus într-un sat, L-au întâmpinat zece bărbați leproși, care au stat departe și care au ridicat glasul, zicând: Învățătorule, miluiește-ne! Și, văzându-i, El le-a zis: Duceți-vă și vă arătați preoților. Dar, pe când ei se duceau, s-au curățit. Iar unul dintre ei, văzând că s-a vindecat, s-a întors, cu glas mare slăvind pe Dumnezeu. Și a căzut cu fața la pământ la picioarele lui Iisus, mulțumindu-I. Iar acela era samarinean. Și răspunzând, Iisus a zis: Oare nu zece s-au curățit? Dar cei nouă unde sunt? Nu s-a găsit să se întoarcă să dea slavă lui Dumnezeu decât numai acesta, care este de alt neam? Și i-a zis: Ridică-te și du-te! Credința ta te-a mântuit!

„Mândria este patima cea mai cu anevoie de biruit, deoarece este singura patimă care se hrănește din virtuți”
(Sf. Ioan Casian)

**Cugetare: Să nu credem vreodată
că Dumnezeu nu ne aude
atunci când ne rugăm Lui.**

El ne aude gândurile, tot așa cum ne auzim noi vocile și cuvintele unii altora. Iar dacă nu acționează imediat așa cum cerem noi în rugăciune, este fie pentru că ne rugăm cu nevrednicie, fie pentru că cerem ceea ce nu ne este spre bine, fie pentru că în Atotînțeleapta purtarea de grijă a Sa, El întârzie împlinirea cererii noastre până la ceasul potrivit.

Părintele Ioan de Kronștat zice: “Așa cum prin intermediul rapidului telegraf comunicăm cu oameni care se află la mari depărțări, tot așa prin credința fierbinte, ca și printr-un fir de telegraf, noi comunicăm repede cu Dumnezeu, cu îngerii și cu sfinții. Așa cum suntem încredințați că impulsul electric transmite repede mesajul nostru, cu atât mai deplin trebuie să credem că rugăciunea credinței noastre ajunge cu repeziciune la destinație. Trimiteți cererea voastră lui Dumnezeu și sfinților prin telegraful credinței și veți obține grabnic răspuns”.
Și iarăși, într-un alt loc Sfântul Ioan scrie: “Dumnezeu și îngerii, precum și sufletele adormiților ca și ale viilor sunt entități gânditoare, iar gândul este rapid și într-un anumit fel, omniprezent. Gândiți la ei cu toată inima și ei vor fi cu voi. Dumnezeu va fi întotdeauna cu voi, și prin puterea și darul lui Dumnezeu, așa vor fi neapărat și îngerii cu sfinții și cu toți dreptii cei adormiți”.

**Pe 21 ianuarie, Biserica Ortodoxă îl cinstește pe
Sf. Cuv. Maxim Mărturisitorul**

Nu pleca urechea la bârfă și nu deschide gura ca să vorbești de rău

Dacă „cel ce grăiește de rău pe frate, ori judecă pe fratele său, grăiește de rău legea și judecă legea” (Iacov 4, 11), iar legea lui Hristos este dragostea, atunci clevetitorul cade din dragostea lui Hristos, nefăcându-se părtaș de veșnica mila. Să nu fie auzul tău ascultând cu dulceață limba clevetitorului, nici limba ta grăind ceva împotriva aproapelui în auzul iubitului de defăimare, ca să nu cazi din dumnezeiasca dragoste și străin să te afli de viața veșnică.

Nu primi (în suflet) batjocura ce se aduce împotriva părintelui tău și nu-l invita la tine pe cel care îl necinstește pe dânsul, ca să nu Se mânie Domnul pentru lucrurile tale și să te piardă cu totul din pământul celor vii.

Astupă gura celui ce clevetește la urechea ta, ca să nu săvârșești împreună cu dânsul un îndoit păcat: pe tine obișnuindu-te în patimile ce duc la pieire, și pe acela neoprindu-l de a fi împotriva aproapelui.

„Iar Eu vă zic vouă, zice Domnul, iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc” (Matei 5, 44)

(Extras din: Sfântul Maxim Mărturisitorul, Patru sute cugetări creștine)

„Duceți-vă și vă arătați preoților!”

Evangelhia de la Luca ce s-a rostit în această duminică, relatează despre vindecarea unui grup de 10 leproși. Oamenii aceștia sufereau de o boală cumplită, atât prin suferința trupească specifică, dar mai cu seamă pentru efectele pe care boala le avea în viața lor personală. Era vorba de o boală contagioasă și incurabilă. De aceea Legea Veche, în Cartea Leviticului (Cap. 13 și 14) se ocupă de cei bolnavi de această boală a leprei. Astfel, cel bolnav de lepră trebuia exclus din ambientul social. Nu mai putea avea contacte umane, trebuia să-și părăsească și familia și prietenii și cunoscuții și localitatea și să trăiască în afara localității. Nu avea posibilitatea să meargă nici măcar la templu, decât numai în situația în care el însuși constata o ameliorare a bolii. Cel bolnav de lepră suferea cumplit însă și pentru un alt motiv. Spune aceeași carte a Leviticului că nu avea voie să umble îmbrăcat în haine obișnuite, civilizate am spune noi, ci trebuia să poarte haine sfâșiate, rupte, să aibă capul acoperit complet și, ceea ce era și mai zdruncinător pentru conștiință, cum întâlnea un om trebuia să strige de departe „Sunt necurat! Sunt necurat!”, ca nu cumva să se aproprie cineva de el. Și boala era și este cu atât mai grea, cu cât nici atunci, nici astăzi, nu se pot identifica niște cauze precise ale bolii, sau o conduită de tratament. Boala se manifesta pe piele și era vizibilă. De aceea, orice boală de piele putea fi asociată cu lepra și doar dispariția petelor de pe piele era semnul vindecării.

Dar, precum știm, orice boală de piele reflectă o suferință interioară, o boală interioară. Atunci când organismul în interior este afectat, el se exprimă prin

piele, care a devenit și cel mai mare organ al omului, la cei aproape 2 metri pătrați de piele pe care-i avem (chiar și cei care nu ne „încăpem” în piele). Pielea este iată, un organ care vorbește despre noi mai mult decât ne imaginăm. În exprimarea non-verbală, ce ocupă mai bine de 85% din modul nostru de a comunica cu oamenii, deci comunicarea fără cuvinte, pielea joacă un rol foarte important. De aceea era foarte greu să distingă între o boală obișnuită de piele (cum sunt bolile copilariei) și lepra propriu-zisă. Dat fiind faptul că boala leprei era incurabilă și foarte contagioasă, singura soluție rămânea izolarea. Și pentru acest motiv omul trebuia să strige tuturor celor pe care-i întâlnea „Sunt necurat!”, să se mențină lumea departe de el.

Aș merge, prin extensie, mai în interiorul omului, către sufletul nostru, care suferă adeseori de lepra păcatului. Care dintre noi ar avea curajul, după ce-și simte conștiința încărcată de vreun păcat, să strige semenilor săi „Sunt necurat!”? Care dintre pătimășii zilelor noastre ar avea puterea să strige în spațiul social „Eu sunt necurat!”? Și când te gândești că, precum odinioară, boala leprei era foarte contagioasă, la fel de molipsitoare este și lepra păcatului. Câți dintre noi ne gândim că prin manifestarea noastră păcătoasă ori pătimășă în fața semenilor, contaminăm pe cei mici, despre care Mântuitorul spune că sunt frații Săi? „Adevărat vă spun vouă, acestor frați ai Mei prea mici le-ați făcut”, spune Mântuitorul la judecata finală. Relația noastră cu semenii este esențială pentru viața noastră personală și pentru mântuirea noastră. Nu poți să-l excluzi pe semenul tău din această ecuație a mântuirii. „Sunt necurat!” – ce-ar fi dacă măcar în inima noastră, în conștiința noastră, am striga astfel după ce păcătuim? Avem această posibilitate a dedublării și cu multă ușurință trecem peste păcatele noastre și începem a judeca păcatele celor jur și – slavă Domnului! – avem ce judeca! Niciodată nu se va termina materia primă a păcatelor semenilor noștri. Dar cât de mult mă folosesc eu de asta!? „Sunt necurat!” rămâne o mare problemă pentru conștiința noastră.

Din Evangelhia de astăzi mai observăm un lucru: că Mântuitorul ascultă cererea lor, care de fapt nu era o cerere de a fi vindecați, ci ei cereau milă („Fie-Ți milă de noi!”), atrăgând atenția că suferința lor era prea mare. Iarși trebuie observat că boala leprei i-a apropiat pe oameni unii pe ceilalți. Nu au mai ținut cont, de exemplu, de faptul că unul dintre ei nici măcar nu era de neamul lor. Ei, bunii evrei, care în viața socială trebuiau să-și acopere pe cât pot privirea să nu-și murdărească ochii văzând un om de alt neam, tradiție care din păcate se mai păstrează în cercurile radicale până în ziua de astăzi, acolo, în starea de suferință, mâncau împreună, vorbeau, erau altfel de oameni. Cât de mult a apropiat suferința pe om de om! Bunăstarea, starea de confort, puterea, poziția socială, tare ne mai înstrăinează pe unii de ceilalți! Mereu ne aflăm în această balanță comportamentală atunci când întâlnim pe semenul nostru. Se cade să vorbesc cu el sau să nu vorbesc cu el? Merită să mă ostensesc să-i răspund? Este de nivelul meu? Păi asta e capitalism bolnav, fraților! Ne-am îmbolnăvit conștiința cu un capitalism bolnav. Nu mai vedem în semenul nostru chipul omului creat de Dumnezeu, făptura lui Dumnezeu, ci vedem un interlocutor care mă merită sau nu mă merită. E jenant să vezi cum închid vecinii ușa de la apartament, ieșind în același timp din apartament își încuie ușa fiecare cu spatele la celălalt și coboară în grabă ca să nu fie nevoit ca

să salute. Nici nu-ți dai seama cât de mult cântărește un simplu salut. O pildă spune că, în cadrul unei societăți de produse alimentare, una dintre angajate, la sfârșitul programului, a intrat în frigiderul societății, care era o cameră imensă în care erau depozitate produsele din carne, și din neluare aminte, din nebăgare de seamă, ușa s-a închis după ea. S-a trezit dintr-o dată la o temperatură de -20 de grade și la sfârșitul programului. A strigat, a bătut – și-a dat seama că totul e zadarnic. Urma să rămână până a doua zi la -20 de grade și avea deci toate șansele să fie congelată. După vreo circa jumătate de oră, ușa frigiderului s-a deschis ca prin minune și era în ușă portarul fabricii, omul cel mai important atunci când fabrica se închide. I-a deschis ușa și a întrebat-o: „Aici erai?” Femeia, crucită, l-a întrebat: „Măi, omule, de unde ai știut că sunt aici? Cine ți-a spus?” „Păi, nu mi-a spus nimeni. Ci am văzut doar că nu ai mai ieșit pe poarta fabricii.” „Bine, dar de unde ai știut că eu n-am ieșit pe poarta fabricii? Cum de ai putut să-ți dai seama că nu am ieșit pe poarta fabricii de vreme ce eu eram una dintre cei peste câteva sute de angajați?” Zice, „judecând așa, ai dreptate. Dar eu am un alt criteriu de a judeca: ești unul dintre puținii angajați ai acestei fabrici care salută portarul.” - Nici nu-ți dai seama cât de mult cântărește apropierea umană. De aceea, atunci când păcatul bate la ușă, atunci când te simți slăbit, solidaritatea umană te întărește sufletește. De aceea ne adunăm aici la biserică și ne rugăm împreună, pentru ca rugăciunea tuturor să ne întărească pe fiecare.

Spuneam că Mântuitorul adoptă o modalitate de vindecare miraculoasă oarecum stranie. Nu le spune „sunteți vindecați, fraților, bucurați-vă.” Nu le spune așa. Ci le spune „mergeți și arătați-vă preoților.” Este foarte adevărat, conform legii vechi, preoții erau cei care aveau calitatea de a declara prezența sau absența bolii leprei la un om care era suspectat de această boală. Erau duși la preoți. Preoții erau cei care hotăreau. Când Mântuitorul i-a trimis însă la preoți, a făcut-o și pentru a-i încredința și că problema lor nu era doar trupească, ci era și sufletească. Fraților, înainte de orice boală trupească, sufletul nostru a suferit traume prin păcate, prin comportamente incorecte, prin interacțiunea socială care rănește sufletul uneori – toate aceste traume sufletești mai târziu pot genera boli. De aceea sufletul trebuie îngrijit cu multă luare aminte, chiar dacă, atunci când sufletul e bolnav, urmare păcatelor, iar trupul e sănătos, noi ne credem perfect sănătoși.

De aceea cercetăm și astăzi, preoții, prin Taina Spovedaniei, pentru a încerca să identificăm eventuale suferințe sufletești, traume sufletești. „Mergeți și vă arătați preoților.” Dar o astfel de trimitere a generat două probleme majore. Preoții erau la Ierusalim, erau departe de acel loc de graniță între Galileea și Samaria. Îi aștepta pe cei 10 un drum lung, nu, așa, te duci repede la câteva sute de metri și găsești biserica și stai de vorbă cu un preot. Era mare efort să ajungi până la preot. De cealaltă parte, o altă dificultate și mai mare: iată, unul dintre ei era samarinean. Din dialogul pe care-l poartă Mântuitorul cu femeia samarineancă, consemnat în Evangelhia de la Ioan, înțelegem că samarineenii aveau o cu totul altă credință. Preoții lor nu erau cei de la Templul din Ierusalim, ei credeau în muntele Garizim, în care considerau că era Dumnezeu acolo. „Mergeți și vă arătați preoților”, le spune Mântuitorul, arătându-le prin aceasta, într-un mod practic, ceea ce a spus cu cuvântul femeii samarince: mântuirea este de la iudei (Ioan 4,22). Adică izbăvirea pe care Dumnezeu o a rânduit pentru om trece prin filtrul jertfei, așa cum a prevăzut-o Dumnezeu în legământul pe care l-a încheiat cu părintele Avraam și care, ulterior prin Moise și Legea Veche, a căpătat atâtea și atâtea nuanțări și extensii. Jertfa, sacrificiul, e în legătură cu preotul. Preotul e cel care, chiar și în biserica noastră ortodoxă, trebuie să fie pus în legătură cu orice sacrificiu personal al credinciosului. Adeseori duhovnicul îi explică penitentului și-i spune „Vezi, nu exagera, ci încearcă să păstrezi calea de mijloc”. Contactul cu duhovnicul este, de fapt, un mijloc de ne îmbunătăți și de a ne eficientiza jertfa noastră personală pe care o facem în raport cu Dumnezeu. Iată și faptul că astăzi stați în picioare aici în biserică e tot un sacrificiu care e primit înaintea lui Dumnezeu. Dar, în multe sacrificii personale pe care le facem pentru Dumnezeu, putem să depășim limitele, fără a ne da seama, precum spune Sfântul Pavel – uneori oamenii pot avea râvnă dar nu și pricepere (Romani 10, 2) –, de aceea, iată, este nevoie de această legătură cu preotul.

„Mergeți și vă arătați preoților.” Au pornit pe drum, unii cu speranța că poate de data asta preoții le vor da dezlegare să se întorcă în societate, alții, văzându-se mai vindecați, au mărit pasul cu gândul că preoții le vor da posibilitatea să-și reia activitățile, alții au mărit pasul și mai tare gândindu-se la cei dragi. Unul singur s-a oprit din mers și a rămas în mare cumpănă: să se ducă să se arate preoților și să-și dobândească prin aceasta inserarea socială, sau să se întorcă înapoi să mulțumească Binefăcătorului. A ales această din urmă cale – s-a întors să mulțumească. Mântuitorul l-a lăudat, dar a făcut-o cu mâhnirea că era singurul care nu era de neam, nu avea educația, nu avea formarea pentru a se acomoda cu prevederile Legii Vechi. Și totuși, e singurul care a înțeles că mai important de orice interes personal trebuie pusă relația cu Dumnezeu. Căci spune, precum ați văzut Sfânta Evangelhie, cel vindecat, samarinean fiind, s-a întors, a căzut la picioarele Mântuitorului Hristos, dar n-a mulțumit lui Hristos; a adus mulțumire lui Dumnezeu. A căzut la picioarele binefăcătorului, dar a mulțumit lui Dumnezeu. În asta stă credința lui. De aceea Mântuitorul îi spune „credința ta te-a mântuit.” El a văzut în interacțiunea pozitivă cu Învățătorul de Lege Iisus lucrarea lui Dumnezeu.

Bine ar mai fi să vedem și noi lucrarea lui Dumnezeu în tot ceea ce se petrece cu noi! Și atunci când ești la moment de bucurie și atunci când ești la moment de încercare, mereu Dumnezeu lucrează pentru tine, așa cum, iată, în chip miraculos, a lucrat și pentru cei 10 leproși. Amin!

Pr. Mihai Mărgineanu

„DACĂ S-AR TRATA BOALA DE LA ÎNCEPUT, NU AR MAI MURI OAMENII DE COVID-19” (III)

De vorbă cu Dr. Bioetician Virgiliu Gheorghe

Continuăm interviul nostru cu Virgiliu Gheorghe, nu atât pentru a indica un tratament pe care fiecare dintre noi să și-l administreze singur, fără asistența unui medic, cât pentru a ne iniția în această strategie a războiului biologic pe care pandemia l-a lansat în lume. E esențial să știm când și cum să ne tratăm, și mai ales cum putem să-l ajutăm pe aproapele nostru, salvându-i viața prin recunoașterea simptomelor și indicarea căii terapeutice pe care ar trebui să o urmeze. Mai ales dacă suntem cadru medical și nu suntem încă familiarizați cu tot ceea ce înseamnă „terapia Covid-19”. (M.C.)

– Domnule Virgiliu Gheorghe, ne-ați vorbit despre cât de important este să acționăm la timp și eficient în cea de-a doua fază a bolii, cea a replicării virale. Ce ne puteți spune despre faza a treia și cea mai agresivă?

– După replicarea virală, urmează faza inflamatorie sau pulmonară, pe care specialiștii o împart în „faza pulmonară timpurie” și „faza pulmonară târzie” (sau hiperinflamatorie). Aceste două faze, în funcție de ameliorarea sau agravarea bolii, durează minim o săptămână și maxim trei.

Practic, pe parcursul acestei faze, nu virusul este problema, ci inflamația generată ca răspuns la atacul acestuia. Avem de-a face cu un răspuns imun de natură patologică – căci problema cea mai mare pe care o ridică Covid-19 este dereglarea sistemului imunitar. Blochează răspunsul timpuriu al imunității înăscute, dar și pe cel al interferonilor de tip I și III, cei care ar trebui să oprească replicarea virusului, inducând un răspuns puternic în citokinele proinflamatorii.

S-a constatat¹ că asimptomaticii și cei care fac forme ușoare au un control mai bun al răspunsului imunitar și o mult mai bună activitate citotoxică a celulelor T. În schimb, în cazul celor care fac forme severe de Covid-19, limfocitele Th1 sunt inhibate, ca atare acționează în număr foarte mic, așa cum se întâmplă și în SIDA. Copiii, adolescenții și persoanele sănătoase, până în jurul vârstei de 40 de ani, au un răspuns imunitar bun la Covid-19, care explică formele mai ușoare pe care aceștia le fac. În cazul lor, replicarea virală este mult inhibată, fiind astfel limitată răspândirea virusului în organism, iar răspunsul imun echilibrat evită furtuna de citokine proinflamatorii.

Agravarea bolii se produce după ce titrul viral începe să scadă în organism². Astfel, inflamația puternică, adică răspunsul imunitar patologic la virus, cu tot ceea ce decurge de aici (afectarea endoteliului vaselor de sânge, a plămânilor, rinichilor, creierului și inimii), este cea care poate conduce chiar la deces – nu virusul ca atare.

Antibioticele

– Cum trebuie să acționăm în această fază a bolii?

– Trecerea în faza inflamatorie a bolii este marcată de febra care continuă zilnic, cu valori tot mai mari, și nu cedează la Paracetamol, indicând faptul că avem de-a face cu începutul temutei furtuni de citokine, pentru controlul căreia este neapărat necesar să recurgem la corticosteroizi și antibiotice. În mod normal, creșterea Procalcitoninei ne poate indica o infecție pulmonară, dar, în lipsa analizelor, pot fi suficiente și semnele clinice.

Mai există un aspect. Deși nu avem certitudinea unei infecții bacteriene la bolnavii care fac inflamație excesivă, pentru că nu au putut fi identificate bacterii în culturile din produsele lor biologice decât la un procent foarte mic de pacienți, practica majorității spitalelor din lume este de a oferi acoperire antibiotică cu spectru larg la bolnavii cu febră mare persistentă, chiar din faza multiplicării virale (imediat după începutul bolii), mai ales dacă fac parte din categoriile cu risc. Încă nu avem certitudinea că o asemenea practică este benefică, dar majoritatea medicilor preferă să nu ofere tratament imunosupresor (corticosteroidian) pentru scăderea inflamației unui bolnav cu febră mare, fără o minimă acoperire antibiotică.

Acum rămâne să alegem antibioticul cel mai potrivit pentru această fază a bolii. Deși, până de curând, atenția tuturor se îndrepta spre Azitromicină, se pare că ea este benefică doar dacă se ia împreună cu Plaquenil, prin potențarea efectului antiviral al acestuia. Întrucât

însă există riscul complicațiilor cardiovasculare (tulburări de ritm cardiac prin prelungirea excesivă a intervalului QT) date de această asocieră, la care se adaugă adesea efectul altor medicamente luate concomitent și care prelungesc QT-ul, ultimele recomandări nu mai includ asocierea Azitromicinei cu Plaquenil, făcând astfel aproape inutilă Azitromicina. Preferăm deci să administrăm o combinație cu spectru larg, precum Augmentinul sau Amoxiclavul, la care se poate adăuga Metronidazol, pentru efectul modulator imun (blocharea sintezei unor citokine) sau Doxiciclină, pentru efectul asupra bacteriilor atipice, precum și pentru efectul antifibrotic.

Anticoagulantele

În această fază se introduc, de asemenea, anticoagulantele și antiinflamatoarele, dar este esențial să se introducă numai după depășirea fazei simptomatice, în jurul zilei a 7-a de la debutul simptomelor specifice. Desigur, în cazul celor care fac o formă foarte severă încă din primele zile ale fazei simptomatice, momentul debutului acestor trei clase de medicamente poate fi devansat cu câteva zile. Clexanul sau Eliquisul pot fi introduse fără probleme în a 3-a sau a 4-a zi, așadar din faza simptomatică, adică de la apariția simptomelor, dar, evident, în doze minime.

Clexanul este un antitrombotic anticoagulant ce protejează împotriva trombozelor, care pot fi fatale. Covid-19 duce la apariția microtrombilor, ce pot afecta vasele mici ale plămânului, rinichilor, creierului, și chiar inima. Simptomele sunt senzația lipsei de aer, apăsare în piept și spate, amețeli și chiar probleme cognitive, înțepături în rinichi etc. Scăderea saturației sub 95% este tot un semnal de alarmă, care ne poate indica introducerea anticoagulantelor și a antiinflamatoarelor.

Se administrează 0.8 ml subcutanat, pentru persoane de 100 kg, 0.6 ml subcutanat, pentru persoane de 70-80 kg, și 0.4 ml subcutanat, pentru persoane de 50-60 kg. În cazul formelor foarte severe, cu senzație intensă de sufocare și saturație sub 92-95%, se poate dubla doza: 0.4-0.8 ml dimineața și 0.4-0.8 ml seara. Dozele recomandate aici sunt sub cele recomandate în general, adică 1mg per kg corp, dar, în cazul în care nu se cunosc dedimerii și ceilalți factori de coagulare, este suficient atât. Oricum, evaluarea factorilor de coagulare rămâne esențială în recomandarea anticoagulantelor. În cazul în care nu este însă posibilă această evaluare, din cauza carantinării de urgență sau a altor factori, trebuie introduse totuși anticoagulantele în locul aspirinei în această fază pulmonară, întrucât pot salva viața bolnavului. Dacă nu se găsește Clexane, se poate administra Eliquis 2.5 mg de două ori pe zi, dimineața și seara, iar, în cazurile severe, 5 mg de două ori pe zi.

Să fim atenți că, atunci când se administrează de două ori pe zi Clexanul sau Eliquisul, trebuie evitate injecțiile de orice fel, deoarece există pericolul formării hematoanelor. Pe de altă parte, în cazul în care se urmează deja un tratament anticoagulant (de ex. Acenocumarol, Warfarină), nu este indicat să se mai ia anticoagulantele de mai sus, decât cu sfatul medicului și în urma evaluării timpilor de coagulare și D-dimerilor.

(continuare în numărul viitor)

Din apoftegmele Sfântului Antonie cel Mare, (sărbătorit astăzi)

Dacă întrebuițăm orice sârguință și iscusință ca să scăpăm de moartea trupească, cu atât mai vărtos suntem datori să ne străduim ca să scăpăm de moartea sufletească, pentru că cel ce voiește să se mântuiască nici o piedică nu are, fără numai negrija și lenea.

Cuvântul este sluga minții. Căci ce voiește mintea, aceea tâlcuieste cuvântul

Nu cele ce se fac după fire sunt păcate, ci cele rele după alegerea cu voia. Nu e păcat a mânca, ci a mânca nemulțumind, fără cuviință și fără înfrânare. Căci ești dator să ții trupul în viață, însă fără nici un gând rău. Nu e păcat a privi curat, ci a privi cu pizmă, cu mândrie. Nu e păcat neînfrânarea limbii la mulțumire și rugăciune, dar e păcat la vorbire de rău. E păcat să nu lucreze mâinile milostenie, ci ucideri și răpiri. Și așa fiecare din mădularele noastre păcătuiește, când din slobodă alegere lucrează cele rele în loc de cele bune, împotriva voii lui Dumnezeu.

Om se numește sau cel rațional, sau cel ce îngăduie să fie îndreptat. Cel ce nu poate fi îndreptat este neom, căci aceasta se află la neoameni. Iar de unii ca aceștia trebuie să fugim, căci celor ce trăiesc laolaltă cu păcatul nu li se îngăduie să se afle niciodată printre cei nemuritori.

După cum corăbierii cârmuiesc corabia cu grijă, ca să n-o izbească de vreo stâncă văzută sau nevăzută, așa și cei ce se silesc spre viața duhovnicească trebuie să cerceteze cu frică ce trebuie să facă și ce să nu facă. De asemenea să creadă că legile lui Dumnezeu le sunt de folos, tăind de la suflet toate gândurile păcătoase.

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274

Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,

tel/fax: 0232 211 273

Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844 (Coordonator principal)

Voluntari:

***Secretar redacție/Relații Publice:** tel. 0741 706 602, Vasilica Onofrei

***Foto:** Valentin Burlacu, Alexandru Losonczy, Ionuț Andrei Bodai, Ioan Septimiu Dorobanțu, Mihail Bogdan Trandafirescu etc.

***Grafică:** Elena Gheorghiiță, Cristian Ștefan, Miruna Ștefan, Parascheva Matciac, Maria Morteci etc.

***Alte activități:** Paul Sârbu, Bogdan Andrei Finaru, Claudiu Șuțu, Iustinian Maradin, Maria Sobaru, Daniel Șuțu, Viorel Blidaru, Iulian Boghean etc.

***Administratori site parohie/pagină facebook:**

Costel Dumitru, Alexandru Losonczy, Vasilica Onofrei

www.parohiatomacozma.ro, parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

Vă rugăm să vă abonați gratuit la
YouTube:

Vizitați-ne pe
facebook

Biserica Toma Cozma

PROGRAM LITURGIC ȘI DUHOVNICESC

***Duminică, 17 ianuarie 2021**

08:00 Utrenia și Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur
Duminica dinaintea Botezului Domnului (Botezul lui Ioan)

17:00 Paraclisul Maicii Domnului

***Vineri, 22 ianuarie 2021**

17:00 Slujba Sf. Maslu

***Sâmbătă, 23 ianuarie 2021**, întru cinstirea Sfinților ocrotitori ai parohiei, Sf. Ap. Toma și Sf. M. Mc. Ecaterina, ale căror moaște se află în biserică spre închinare:

ora 7.00 Slujba Utreniei, a Sfintei Liturghii, pomenirea celor răposați.

Puteți direcționa 2% din impozitul pe venitul dvs. pentru lucrările și activitățile pe care le susține PAROHIA TOMA COZMA Procedura nu implică nici un cost, redirecționarea acestor sume realizandu-se din impozitul care a fost deja reținut în 2019 de către stat. Datele noastre necesare pentru Completarea Formularului 230 sunt: Numele Asociației: PAROHIA —TOMA COZMA CIF (Codul de Identificare Fiscală): 11198095 Contul Organizației în format IBAN: RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450

Vă mulțumim mult !

Floarea recunoștinței

Mă afluam într-una din multele florării ale pieței. Tocmai alesesem un buchet pentru o sărbătorită, când a intrat, timid și ezitant, un tânăr. A luat un trandafir, dar îi lipseau 50 de bani pentru a completa suma. Privindu-l cu superioritate matură, florăreasa i-a spus:

"Dacă nu ai bani să îi cumperi o floare frumoasă, mai bine nu-i dăruiești nimic, că riști s-o rănești pe biata fată."

Băiatul rușinat a plecat capul în jos și a lăsat trandafirul.

Înțelegându-l neputința, am adăugat la buchetul meu, încă unul cu trei trandafiri, iar când am plătit i-am spus florăresei că intenția acestui băiat valorează mai mult decât trandafirul și comentariul ei.

M-am îndreptat spre băiat și i-am oferit florile pe care tocmai le cumpărasem, zicându-i:

-Dă-i buchetul ăsta, nu-ți mai face griji...Du-te și cucerește-o, campionule și fă-o să se simtă cea mai iubită și importantă persoană din viața ta !

A primit florile cu uimire, s-a uitat la mine cu ochii lui limpezi și plini de emoție și mi-a spus:

-Mulțumesc frumos, domnule! Dumnezeu să vă răsplătească!... Nu sunt pentru o fată, sunt pentru mama mea, azi e ziua ei de naștere ... !"

Și a lăcrimat adânc.

- De ce lacrimi ?
Am întrebat curios.

- Pentru că mama mea este în cimitir.

Noi am crescut orfani de tată, iar mama noastră a fost pentru noi ca o sfântă.

Am rămas îngândurat privindu-l cu recunoștință. Eu trebuia să îi mulțumesc. Mi-a schimbat prioritățile. Și-a meritat buchetul pe care i l-am dăruit. Desigur, fără să-și dea seama, prin gestul său, acel tânăr mi-a adus aminte că am și eu o mamă, bătrână, răbdătoare, grijulie și atât de iubitoare... Am cumpărat și pentru ea un buchet de trandafiri și chiar atunci m-am dus să i-l dăruiesc...

Text cules și adaptat Redacția

